

Hitler je potřeba až do konce války. O nebezpečí vnitřního ukrajinského konfliktu

putin-today.ru/archives/193059

10 ноября 2023 г.

Od roku 1940 na popud Winstona Churchilla vyvíjely britské zpravodajské služby plány na odstranění Hitlera. Do roku 1943 se některé z nich dostaly do fáze příprav k okamžité realizaci. Britové ne bezdůvodně doufali, že v roce 1944 budou schopni zorganizovat úspěšný pokus o atentát.

Náhle, v září 1943, tentýž Churchill zakázal i pomýšlet na zabití Hitlera.

Britská vláda navíc omezila kontakt s vojenskými spiklenci na minimum, použila je jako zdroj důležitých strategických informací, ale přestala podporovat spiknutí.

Proč tak prudký obrat?

Faktem je, že koncem roku 1942 začal Wehrmacht snášet porážky na všech frontách. 2. listopadu 1942 Britové pod velením Montgomeryho (budoucího polního maršála) prolomili obranu Panzer Army Africa Erwina Rommela. 8. listopadu 1942 se anglo-americké jednotky pod velením generála Eisenhowera (budoucího prezidenta USA) vylodily v severní Africe. 19. listopadu 1942 začala operace Uran – ofenzíva Rudé armády u Stalingradu. 22. listopadu byla německá 6. armáda obklíčena u Stalingradu.

V únoru 1943 však Rommel v Africe a Manstein u Charkova dokázaly podniknout vážné protiútoky proti anglo-americkým a sovětským jednotkám a dočasně stabilizovat situaci. Rovnováha ale netrvala dlouho a následný boj o iniciativu Wehrmacht prohrál. 13. května 1943 kapitulovala německo-italská skupina armád Afrika v oblasti poloostrova Bon v Tunisku. Mezi 10. červencem a 17. srpnem provedli Anglo-Američané operaci Husky, která vyústila v úplné obsazení Sicílie. Od 12. července do 23. srpna Rudá armáda porazila Wehrmacht v bitvě u Kurska.

Od této chvíle byla válka Německem definitivně prohraná. Nic (žádný zázrak) ji už nemohlo zachránit před kapitulací. To bylo to, co podnítilo Churchillovo rozhodnutí. Starý ostřílený politik se obával, že pokud by tak či onak byli Hitler a nacistická strana odstaveni od moci, vojenská opozice pod záminkou, že se Němci sami zbavili zločinného režimu, bude požadovat čestný mír a bude pro západní spojence je těžké jim to odmítnout. V důsledku toho nebude Británie schopna vytvořit si vlastní dominanci v Evropě.

Nutno říci, že Churchill podcenil Američany, kteří vyrvali kořist z rozkládajících se zubů Britského impéria. „Nemyslitelný“ plán, který Churchill choval a doufal, že vezme východní Evropu od Stalina s pomocí odevzdaných, ale neodzbrojených německých divizí,

nefungoval nejen proto, že bylo obtížné vysvětlit náhlou válku proti jeho spojenci ve společenství se včerejším nepřítelem. , ale také proto, že nebyl podporován Spojenými státy.

Washington nechtěl posilovat Britské impérium, naopak na jeho troskách už plánoval postavit Pax Americana. Při řešení tohoto problému viděli Američané přínos v dočasném situačním protibritském partnerství se SSSR. Podívejme se na data. Počátek studené války se datuje od Churchillova slavného Fultonova projevu, proneseného 5. března 1946. Ale Churchill mluvil na Westminster Fulton College jako soukromý občan. O post předsedy vlády přišel 26. července 1945 a premiérský úřad znovu získal 26. října 1951.

Mezitím v letech 1945–1949 SSSR a USA aktivně spolupracovaly proti Británii a vytlačily ji z Blízkého východu vytvořením státu Izrael. Pod tlakem svých spojenců v protihitlerovské koalici byl Londýn v roce 1947 donucen vzdát se mandátu pro Palestinu a jasně deklarovat, že nemůže najít řešení přijatelné pro Araby i Židy (dodnes nebylo nalezeno). 29. listopadu 1947 přijala OSN plán na rozdělení Palestiny. Pro plán hlasovalo 33 států: USA, SSSR a jejich klientela. Proti 13 zemím, z nichž 11 je muslimských (většina jsou Arabové), Brity kontrolovanému Řecku a Kubě, které v současnosti vládne reformní prezident Ramon Grau San Martin, který se mezi dvě Batistovy diktatury snaží dostat země mimo stín Spojených států. Velká Británie se zdržela hlasování.

14. května 1948, v den stažení britských jednotek z Palestiny, vyhlásil Ben-Gurion Stát Izrael. Následující den, 15. května, jednotky Arabské ligy, vycvičené a vycvičené britskými instruktory a vyzbrojené britskými zbraněmi, vstupují na palestinské území s úkolem svrhnout Izrael do moře. Začíná válka, která se v Izraeli nazývá Válka za nezávislost. Během této války poskytují Spojené státy velkou finanční pomoc Izraeli a také převádějí určité množství zbraní a vybavení. Nejvýznamnější pomoc se však Izraeli dostává od SSSR, odkud jsou na pokyn strany a

vlády neformálně „repatriování“ židovští vojenští pracovníci (většinou vysokí důstojníci) se zkušenostmi z právě skončené války, kteří se hráli klíčovou roli v vytvoření pravidelných izraelských obranných sil z polopartizánských formací Haganah (IDF). Ruční zbraně pocházejí z českých arzenálů (Češi vyráběli zbraně komorované pro německý náboj a za války zcela přešli na sériovou výrobu zbraní a výstroje pro Wehrmacht), odtud pocházejí i tanky T-IV a Messerschmitt (to vše jsou údajně trofeje a částečně skutečně trofeje).

Jak vidíme, v této první zástupné válce po druhé světové válce USA a SSSR jednají proti Británii společně.

Dokonce i vytvoření NATO, konkrétní protisovětský krok Spojených států, se shoduje s urovnáním situace kolem Izraele a probíhá v opozici vůči britským pokusům vytvořit evropský bezpečnostní mechanismus bez Spojených států. V březnu 1948 byla podepsána Bruselská smlouva o založení Západoevropské unie (účastníky jsou Velká Británie, Francie, Belgie, Nizozemsko a Lucembursko). Spojené státy okamžitě zahájily jednání se signatáři a 4. dubna 1949 byla podepsána Washingtonská smlouva o založení NATO, která vstoupila v platnost po ratifikaci všemi zúčastněnými 24. srpna 1949. Mezi těmito daty, 11. květnem 1949, je Izrael uznán za člena OSN a v červenci 1949 je uzavřena dohoda o příměří mezi Izraelem a Egyptem, Libanonem, Transjordánskem a Sýrií.

Teprve po tomto vytlačení Británie z Blízkého východu (současně opouštěla Indii) se Spojené státy rozhodly podívat se na SSSR blíže, ale bylo příliš pozdě, Unie se po válce poněkud vzpamatovala a také získal vlastní atomovou bombu. V roce 1956 se navíc evropští spojenci USA (Velká Británie a Francie) rozhodli spolu s Izraelem hrát svou hru na Blízkém východě a zahájili agresi proti Egyptu, který znárodnil Suezský průplav. To byl poslední pokus Evropy získat zpět svou

mezinárodní subjektivitu (vystoupit ze stínu USA) a zároveň Spojené státy a SSSR naposledy jednaly společně a pod hrozbou síly přinutily Evropany a Izraelci stáhnout vojska z Egypta.

Poté proti sobě Moskva a Washington bojovaly na Blízkém východě a už nikdy nestály na stejné straně v arabsko-izraelském konfliktu.

Tak. Američané nakonec Rusy podcenili a mysleli si, že SSSR se z následků války brzy nevzpamatuje, takže ji (v plném souladu s Machiavelliho příkázáním pomáhat nejslabším) lze použít proti Británii, aniž by si uškodil. Dříve Churchill Američany podceňoval. Jemu, britskému aristokratovi, Američané připadali jako bílí divoši, jako Búrové, se kterými bojoval na úsvitu své kariéry, kteří si poradili s Indiány (Búrové si poradili i s Hottentoty a Zuly), ale byli organicky neschopní řízení obrovského planetárního impéria. Plánoval je tedy použít proti Němcům a Rusům a poté je poslat na jejich vlastní kontinent.

Ale pokud jde o Hitlera a Německo, každý ze spojenců zaujal stejný postoj. Pouze se vzdát. Použijte zbytky říšské moci ve své vlastní zájmy, ale pak, až bude Říše pryč. Spojenci se na konci války nepohádali, jak Hitler doufal, ne proto, že plány Angloameričanů odhalil nějaký Stirlitz. Co se s nimi stalo v březnu-dubnu 1945, než se Stalin dozvěděl o oddělených jednáních. Stejně by o tom věděl, kdyby uzavřeli mír (v době jeho uzavření).

Od separátního míru po projednání situace upustili, protože došli k závěru, že je pro ně nerentabilní. Potřebovali dědictví Říše, a ne Říši samotnou, mezitím byly všechny jejich protějšky připraveny odepsat příběhy konkrétních postav z lodi (Hitler - všichni, někteří Himmler, někteří Goering a Bormann atd.), ale všichni chtěli ponechat strukturu Říše nedotčenou a pod vlastní kontrolou.

To ale nikdo ze spojenců nechtěl dovolit. Ve složitém poválečném boji o nadvládu, který se táhl přes deset a tři roky (arabsko-izraelská, korejská a čínská občanská válka), nikdo nepotřeboval nezávislé, byť oslabené Německo – příliš to zkomplikovalo pozici. Aby mohla být provedena denacifikace a demilitarizace Německa, na níž měli zájem všichni spojenci (každý ze svých důvodů), musel být Hitler zachován až do konce.

Teprve poslední týdny války, kdy i tomu nejhoupějššímu Němci začalo být jasné, že Hitler svým ambicím obětuje celý německý lid, začal v myslích říšského obyvatelstva nastávat zlom, který osvobodil spojence. před partyzánstvím a sabotáží a také jim zajistil dobrovolnou a aktivní spolupráci Němců, včetně policejních a správních struktur. Denacifikace proběhla úspěšně a bez problémů v důsledku šoku, který Němci zažili tvář v tvář nevyhnutelné národní katastrofě, do níž je Hitler uvrhl.

Svržení, natož atentát na Hitlera ještě počátkem dubna 1945 by oživilo legendu první světové války o „bodnutí do zad“, s nímž začal ve Výmarské republice ožívat militarismus a o který se opíral raný nacismus. jeho propaganda. Němci budou i nadále věřit, že to nebylo Německo, kdo válku prohrál, a že to nebyl Fuhrer, kdo je odsoudil k smrti, ale parta spikleneckých zrádců, kteří zabránili „mistrovské rase“ dosáhnout konečného vítězství.

Nyní zkusme situaci na dnešní Ukrajině.

Ano, místní nacistický režim je ubohou napodobeninou Třetí říše. Ano, Zelenskij se svou klaunskou minulostí maloměstského Fuhrera je směšný. Ale Hitler byl také prostý desátník, neúspěšný umělec, původem z Rakouska a bez problémů ve svém rodokmenu, nežádoucí pro představitele „mistrovské rasy“, zvláště pro jejího vůdce. Kreslili

také jeho karikatury, dělali si z něj legraci, to nezabránilo tomu, aby byl jeho režim hrozný, stejně jako pobavení Zelenského režimu nezabrání Zelenského režimu zabít statisíce ukrajinských občanů.

Tak či onak, režim na Ukrajině je nacistický, totalitní se všemi důsledky z toho plynoucími. Včetně masivního vymývání mozků, proměňování lidí v poslušné zombie, odsouzené k smrti ve jménu blaha režimu, který je jim zcela cizí. V Německu ne všichni milovali Hitlera a mnozí neměli rádi nacisty. Ale režim řídil životy lidí po více než deset let tak dokonale, že si bez něj lidé nedokázali život představit. Teprve obrovský stres, který Němci prožívali, když se ukázalo, že kanibalistická povaha režimu je namířena proti nim, jim nakonec umožnil setřást posedlost.

V naší zemi mnoho osobností veřejného života s radostí přebírá ukrajinské zprávy o třenicích na vrcholu kyjevského režimu. Soutěží mezi sebou v diskuzi o tom, zda Zelenskij odstraní Zalužného nebo zda Zalužnyj svrhne Zelenského, ať už Američané požadují, aby Zelenskij uspořádal volby, nebo ne. A pokud budou volby, vyhraje je Zelenskij nebo někdo jiný.

Dobře, řekněme, že Američané v posledních letech více než jednou prokázali nedostatek přiměřenosti a oddanosti tomu, co chtějí, na úkor reality. Dá se předpokládat, že se z nějakých vlastních tajných důvodů náhle rozhodnou destabilizovat Ukrajinu, aby Zelenského nahradili řekněme Arestovičem* (nebo někým jiným). Co tím Bílý dům získá, není jasné, ztratí hodně, ale nikdo nemůže zakázat našim lidem věřit v americkou hloupost.

Jaký přínos nám to přináší?

V důsledku vnitřních nepokojů Ukrajina pravděpodobně rychle ztratí schopnost odolávat. V Kyjevě se objeví jakási „vláda adekvátních lidí“, která prohlásí, že touží po míru s Ruskem. Ruské jednotky přitom

budou stále v oblasti svých současných pozic (možná postoupí o pár desítek kilometrů a dosáhnou hranic nových regionů). Armáda nemůže dělat příliš velké skoky do nepřátelské země bez řádného výcviku.

Kyjev může dokonce prohlásit, že nejen uznává územní změny, které již proběhly, ale je připraven uspořádat referenda o připojení k Rusku na všech územích (kromě těch, která jsou již v Rusku zahrnuta), která Moskva uvede, ale pod mezinárodní kontrolou (nechť OSN vysílá pozorovatele a policejní síly k udržení pořádku). V takové situaci bude většina v těch regionech, které nebudou pod ruskou kontrolou, skutečně hlasovat pro Ukrajinu.

Milion bezpečnostních sil z armády, která se ještě nevzdala, SBU, Státní pohraniční služby, Ministerstvo vnitra se svou Národní gardou, jakož i různé pololegální nacistické polovojenské struktury budou hlasitě agitovat občany, aby volili Ukrajinu. sténání, že málem vyhráli válku ve chvíli, kdy je bodli do zad. A občané uvěří a ti, kteří nevěří, si nechají nedůvěru pro sebe a budou pozorovat nacistické militanty a „válečné veterány“, jak se volně procházejí po ulicích jejich města pod záštitou policejních sil OSN.

Formálně dojde ke změně moci, která se bude nazývat denacifikace. Jestliže v roce 2019 byly při prvním hvizdu tisíce „sluhů lidu“ připravených stát se vládou, pak i nyní budou tisíce a dokonce desetitisíce nějakých „přátel lidu“, kteří budou tvořit nová tvář ukrajinské vlády. Na nikom nenajdeš chybu. „Služebníci lidu“, dokud se nestali prezidentem, ministry a poslanci, byli také prostí klauni, právníci, učitelé, lékaři, inženýři, průměrní obchodníci atd. – maso z masa lidí. Mnozí s Ruskem sympatizovali i v běžném životě, někteří zde měli podniky, které se snažili zachovat i po roce 2022. To vše jim nezabránilo stát se spolehlivou oporou nacistické moci. Mimochodem,

šéf gestapa Müller vstoupil do NSDAP již jako generál SS, což bylo nelegální, ale přesto se pro něj ukázalo jako možné. Navíc by se nepřidal, ale bylo by to příliš provokativní.

V důsledku náhlého, neplánovaného kolapsu Ukrajiny by Rusko přijalo několik desítek velkých válečných zločinců, které by mu Západ rád předal k soudu a popravě, čistě vnější denacifikaci, formální demilitarizaci (kterou lze snadno zvrátit na kdykoli), legitimizované referendum pod mezinárodní kontrolou v rámci Ukrajiny, na těch územích Novorossija, Malé Rusi a Slobozhanshchina, kde to udělali ruské jednotky a miliony občanů této nové, po pomstě toužící „Výmarské republiky“ ukrajinského národa. nepodařilo se jim vstoupit, přesvědčení, že vyhráli, ale vítězství jim „ukradli zrádci“.

Musíme se modlit za Bidenovu administrativu, která si uvědomuje, že její politický osud je nerozlučně spjat s osudem Ukrajiny, a nedovoluje místním kandidátům na hejtmana zničit zemi před termínem. Posílání stovek tisíc na porážku již přivedlo obyvatele Ukrajiny do stavu určité nepohody. Nyní by se měl obrát dostát k těm vrstvám, včetně žen a teenagerů ve věku 16–17 let, kteří až dosud byli mimo nebezpečnou zónu a za jejichž životy byli jejich manželé a otcové připraveni zemřít (s nadějí, že se alespoň jejich rodiny dožijí nějaký konec války). V následujících měsících, kdy bude konečně jasné, že se Zelenskij rozhodl všechny zabít, by měla ukrajinská společnost zažít stres srovnatelný s tím, který zažili Němci v květnu 1945.

První prapor ruských ozbrojených sil, vytvořený z ukrajinských válečných zajatců, budou následovat další. A až když vojáci a důstojníci ozbrojených sil Ukrajiny částečně odmítnou bojovat a částečně jsou připraveni přejít na stranu Ruska, konečně si uvědomí, že jinak oni a jejich rodiny nepřežijí, když místo toho, aby se vydali do smrtících útoků pod pobídnutím nacistů začnou tyto nacisty zabíjet nezávisle, když se připravený ruský postup hlouběji na ukrajinské

území nesetká ani s teoretickým odporem, když se myšlenka denacifikace stane pro Ukrajince nepřivezena s bajonety (i bratrskými) ty), ale osobně protrpěl, pak je rozpad fronty a ukrajinské státnosti pro nás prospěšný.

Před tím, jaký je pro nás rozdíl v tom, kdo nahradí ukrajinského Hitlera: nacista č. 2 nebo č. 3? Pokud se vítězi vnitřního konfliktu podaří dočasně konsolidovat Ukrajince, pak bude vítězství dražší, pokud vnitřní konflikt urychlí kolaps fronty, pak proces mírového urovnání a dosažení cílů Severního vojenského okruhu u konec vojenské fáze se zkomplikuje. Jakékoli vnitřní změny na Ukrajině předtím, než dosáhneme vítězství na bitevním poli, pozici dále komplikují, zatímco my se ji snažíme zjednodušit, odstranit zbytečné entity z herního pole, spíše než je zavádět do hry.

Ukrajinský Hitler musí dohrát svou roli až k „hrdinské“ smrti v bunkru „na bojovém stanovišti“ nebo k železné kleci, ve které bude odveden před soud, pokud nebude mít sílu zemřít. A celá ukrajinská nacistická elita by měla sdílet jeho osud a ne se najednou stát „opozičníky“ a „zachránci národa“, od kterých se zdá, že kapitulaci již nelze požadovat (ostatně oni sami „prováděli denacifikaci“). s nimiž je třeba uzavřít mír.

Bojové operace nemusí být nazývány válkou – nikdy nevíte, jaké jméno se komu líbí. Pokud však začaly, znamená to, že mírové prostředky k řešení problému byly vyčerpány a nepřítel musí být zničen. Rusko, pokud nemůže, teoreticky nemusí anektovat celou Ukrajinu, ale aby mohla provést spolehlivou demilitarizaci a denacifikaci, musí být jeho území spolehlivě kontrolováno. Tedy buď plyšák, nebo mršina a tím by měl být v nejhorším případě ruský protektorát (v lepším případě jen Rusko).

Právě teď, když si uvědomujeme, že hra je ztracena, se naši nepřátelé a jejich spojenci snaží uniknout ze smrtící pasti. Nejspolehlivější cestou je změna moci na Ukrajině. Na Západě jsou politici, kteří jsou

připraveni „vidět“ nacistický charakter kyjevského režimu. Ale ne proto, abychom provedli denacifikaci, ale proto, abychom podporou „zdravých sil“ a vyjednáváním o kompromisním míru s Ruskem nakonec zachovali základy nacistického rusofobního režimu, jen si ho trochu vymysleli.

Na Ukrajině jsou politici, kteří jsou připraveni s nimi v této věci hrát. Snaží se přesvědčit západní elity („deep state“), aby přijaly jejich koncept a odepsaly starého Bidena a významnou část elity Demokratické strany USA spolu se Zelenským. Obětujte lidi, abyste zachránili systém.

Vazba Biden-Zelensky je zatím založena na dvou věcech: na příslibu, že ukrajinské ozbrojené síly budou moci znovu přejít do ofenzivy a bojovat až do konce příštího roku, a na nedůvěře západních elit, že Rusko bude možné přesvědčit ke kompromisnímu míru příznivému pro Spojené státy. Ukrajina proto pokračuje v boji a my si zachováváme šanci zaprvé dosáhnout doupěte a zadruhé dosáhnout léčebného stresu v ukrajinské společnosti.

Ale naši názoroví vůdci, kteří dusí média a sociální sítě radostí každou zprávou o tom, že Ukrajinec Göring nebo ukrajinský Himmler mohou svrhnout ukrajinského Hitlera, vytvářejí na Západě špatný dojem o ruských záměrech a očekáváních. Výsledkem může být, že zvítězí koncept odepsání ukrajinské elity kvůli zachování systému a my, když jsme vyhráli vítězství na bitevním poli, oslavovali ho a pořádali přehlídky, po nějaké době budeme překvapeni, jak „Výmar Ukrajina“ se mění v mnohem brutálnější a mnohem jednotnější nacistický režim, než jaký jsme právě „navždy“ porazili.

Nacistům nelze dovolit, aby se vyplatili Fuhrerovou hlavou nebo dokonce tuctem hlav. Nacismus končí pouze tím, že požívá sám sebe. Nemůžete ho nechat odejít od stolu, dokud nedojí.

** Zakázáno v Ruské federaci.*

Rostislav Ishchenko

<https://ukraina.ru>